

[Poul Nødgaard]

helt forkert sted, denne sag er kommet frem. Der er ingen grund til her i dag at irritere SF med kritiske bemærkninger til de enkelte bestemmelser – det har både Venstre og De Konservative gjort – men jeg vil sammenfattende sige, at det vil være meget svært for erhvervslivet at indgå i den omkostningsforøgelse, der helt givet vil blive en af følgerne. Det har i øvrigt arbejdsministeren glimrende redegjort for, så det skal jeg ikke gøre mere ud af.

Har SF tænkt over, at det meget let også kunne medføre øget ledighed, hvis man forestillede sig den helt tænkte situation, at Folketinget gennemførte det beslutningsforslag, der her foreligger?

Derfor synes jeg, hvis jeg må give SF, som er et udmærket, godt og sobert parti, et råd: Træk dog dette forslag tilbage, og lad os være fri for nogen sinde at se det her i Folketinget igen! Og så i øvrigt: Hav tiltro til, at arbejdsmarkedets parter gerne vil være fri for Folketingets omklamring!

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal takke for behandlingen af det her fremsatte forslag. Den, jeg vil takke mest, er arbejdsministeren, som jo har sat sig grundigt ind i det, så grundigt, at jeg har en fornemmelse af, at noget af argumentationen var ført ud i en yderste konsekvens, som forslaget faktisk ikke dækker. Men det kan vi jo vende tilbage til et andet sted.

Jeg er glad for, at ministeren som sagt har kigget det grundigt igennem, og jeg skal med det samme sige noget vedrørende punkt 5, som ministeren havde et spørgsmål til mig om, nemlig om det i individuelle sager også handlede om, at hvis man fyrede én på grund af uduelighed, skulle vedkommende have en garanti for at blive ansat igen. Altså, at man kan spørge mig om det! Det må jeg nok sige er noget af den største hån, jeg synes jeg har modtaget her i Folketinget. Naturligvis er forslaget ikke tænkt sådan.

Jeg hører ordførerne her slå syv kors for sig: Vi må ikke herinde i Folketinget befatte os med tryghed i ansættelsen for almindelige lønmodtagere; det skal komme et helt andet sted fra. Flertallet af disse partiers ordførere er dem, der nu støtter et videre samarbejde i EF-landene, hvorunder det er helt givet, at der vil komme en masse forslag, som vi skal behandle

her, men som hidtil har været ting, som man her i landet har klaret aftalemæssigt.

Det forekommer mig ærlig talt, at der burde have været lidt mere uld i munden på dem, der har udtalt sig på den måde, for det er ganske givet, at vi fremover kommer til at lovgive mere på disse områder, end vi hidtil har gjort. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om – hvis ellers ikke det lykkes os at komme lidt videre, end vi kom den 28. januar, da vi havde flertal for en motiveret dagsorden, som jo går et stykke ad den vej, som vi her foreslår – at det tidspunkt kommer, hvor det er arbejdsministeren, der står her og skal indføre nogle regler på dette område. For det vil vise sig, at det er det, tiden vil bringe; det kan ikke være anderledes.

Må jeg så ikke lige svare de enkelte ordførere, som er kommet med forskellige bemærkninger, bl.a. hr. Kai Dige Bach. Vi skal ikke have flere forslag til ensidig skade for arbejdsgiverne, bliver der sagt. Jamen altså det, vi siger her i forslaget, er, at vi synes, at almindelige lønmodtagere skal have de samme tryghedsbestemmelser, varslingsregler m.v., som funktionærer og tjenestemænd har. Det, der argumenteres med, er altså, at vi stadig væk skal være i den situation, at vi skal have et dagpengesystem her i landet, der gang på gang skal belastes af korttidsparkeringer på dagpengesystemet, i stedet for at have nogle regler, der gør, at det ikke kan ske, men at man må planlægge ordentligt ude i virksomhederne. Det er det, der er meningen med det her.

Det er ikke meningen, at vi vil lukke virksomheder, hr. Kai Dige Bach – eller for den sags skyld hr. Helge Sander fra Venstre. Det ved man jo også godt. Vi er vel dem, der næsten er kommet med flest forslag til, hvordan vi kan forbedre beskæftigelsen i dette land, tror jeg. Vi er ikke interesserede i at lukke virksomheder. Så lad være med at argumentere på den måde! Men vi er i den situation i Danmark, at danske lønmodtagere står i en meget ubillig konkurrence med de øvrige landes lønmodtagere, fordi vi har så elendige vilkår med hensyn til varsling og opsigelsesvarsler i Danmark, set i forhold til de lande, vi i øvrigt konkurrerer med. Det betyder altså, at det er lettere at lukke virksomheder i Danmark.

Jeg skal ikke afvise, at det måske også kan betyde – som arbejdsministeren var inde på – at det er lettere at komme ind og oprette virk-